

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. Γ' 63)

Ἔτος 107ον | Μάιος 2017 | 4312

«ΙΔΟΥ ΕΓΩ ΜΕΘ' ΥΜΩΝ ΕΙΜΙ»

Ο ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ Κύριος πρόκειται σὲ λίγο νὰ ἀφήσει τοὺς μαθητὲς Του. Θὰ ἀναληφθεῖ στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ τοὺς ὑπόσχεται, πῶς θὰ εἶναι μαζί τους **«πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»** (Ματθ. κη' 20). Πῶς εἶναι δυνατόν κάτι τέτοιο; Νὰ ἀποχαιρετᾶς καὶ νὰ παραμένεις. Νὰ ἀναχωρεῖς καὶ νὰ εἶσαι μαζί. **«Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι»**. Νά, ἐγὼ μαζί σας θὰ εἶμαι. Ὁ τωρινὸς σωματικὸς ἀποχωρισμὸς δὲν εἶναι ἀποχωρισμὸς. Πρόκειται γιὰ διαφορετικὴ παρουσία, ἄλλης μορφῆς. Καὶ ἡ παρουσία μου ἀνάμεσά σας τοῦ λοιποῦ θὰ εἶναι πρὸ ἰσχυρῆ, πρὸ πλατιά. Δὲν θὰ περιορίζεται σ' ἓνα μόνο τόπο, στὴν Παλαιστίνην ἢ σ' ἓνα στενὸ κύκλο ἀνθρώπων. Θὰ ἐπεκτείνεται παντοῦ. Θὰ ἀγκαλιάζει ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς.

Ἔτσι εἶναι. Ἡ σωματικὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς τὴν Ἀνάληψη, θὰ περιοριζόταν ὅπωςδήποτε σ' ἓνα τόπο καὶ θὰ ἀφοροῦσε ἓνα συγκεκριμένο κύκλο ἀνθρώπων. Τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ εὐεργητικὴ παρουσία γιὰ ὀρισμένους ἀνθρώπους. Ἀλλὰ κάτι τέτοιο δὲν εἶναι στοὺς τρόπους ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ποθεῖ τὴ σωτηρία ὅλων. Ὅλους τοὺς σκέπτεται καὶ γιὰ ὅλους ἐνδιαφέρεται. Καὶ ὄχι μόνο τοὺς ἀνθρώπους μιᾶς ἐποχῆς ἢ ἐνὸς τόπου. **«Πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»**.

Θὰ εἶναι κοντὰ στοὺς μαθητὲς Του στὴν ἐπίπονη πορεία τους. Στὸ δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο ἔργο τους. Θὰ συμπορεύεται καὶ θὰ προπορεύεται, γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίγει τὸν δρόμο, νὰ ἐξομαλύνει τὰ ἐμπόδια, νὰ παραμερίζει τὶς δυσκολίες, νὰ τοὺς τονώνει καὶ νὰ τοὺς ἐνισχύει στὸ κοπιαστικὸ ἔργο τους. Καὶ δὲν πρόκειται γιὰ κάποιον ἄλλον ἀντὶ αὐτοῦ. Ὅχι. Προτάσσεται μὲ ἔμφαση τό: **«Ἴδου ἐγὼ»**. Ἐγὼ, ὁ ἀναστημένος Κύριος καὶ βασιλιάς. Ἐγὼ στὸν ὅποιο **«ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς»**. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ συμπαραστάτης καὶ βοηθός σας. **«Εἰ γὰρ καὶ ἀποδημεῖ σαρκὶ παραστήσας ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Πατρὶ... ἀλλ' ἐναυλίζεται τοῖς ἀγίοις διὰ παντός»**, παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. Διότι καὶ ἂν ἀποδημεῖ, πάλι γιὰ χάρη μας ἀποδημεῖ. Πηγαίνει κοντὰ στὸν οὐράνιο Πατέρα, γιὰ νὰ παρίσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καὶ νὰ μεσιτεύει διὰ παντὸς ὑπὲρ ἡμῶν. Συγχρόνως ὁμως κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία Του

διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν δέχονται καὶ δὲν ἀπουσιάζει ποτὲ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς. Βρίσκεται πάντοτε κοντὰ τους.

Καὶ δὲν μπορούσε νὰ γίνεῖ διαφορετικά. Δύσκολο τὸ ἔργο ποὺ τοὺς ἀναθέτει. Ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθεῖ μὲ τὶς φτωχὲς ἀνθρώπινες δυνάμεις. Οἱ μαθητὲς εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ τὴν θεϊκὴ ἐνίσχυση. Μόνο **«ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι Χριστῷ»** θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιχειροῦν τὰ **«παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατα»** καὶ νὰ πραγματοποιοῦν τὰ ἀκατόρθωτα. Καὶ ὁ Κύριος τοὺς ὑπόσχεται καθαρά: **«Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας»**. **«Μὴ γάρ μοι τὴν δυσκολίαν τῶν πραγμάτων, φησὶν, εἶπητε· ἐγὼ γάρ εἰμι μεθ' ὑμῶν ὅ πάντα ποιῶν εὐκόλα»** (Χρυσόστομος). Μὴ μοῦ λέτε τὴ δυσκολία τῶν πραγμάτων. Ποιὰ σημασία μπορεῖ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἐφόσον ἐγὼ εἶμαι μαζί σας ποὺ ὅλα μοῦ εἶναι εὐκόλα; Καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω οὔτε μία μέρα χωρὶς τὴν βοήθειά μου.

Ὅμως ἡ ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου δὲν δόθηκε μόνο τότε στοὺς μαθητὲς

Του. Δίνεται καὶ σὲ μᾶς σήμερα. **«Οὐ μετ' ἐκείνων δὲ μόνον εἶπε ἔσεσθαι, ἀλλὰ καὶ μετὰ πάντων τῶν μετ' ἐκείνους πιστευσάντων. Οὐ γὰρ δὴ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος οἱ Ἀπόστολοι μένειν ἔμελλον· Ἀλλ' ὡς ἐνὶ σώματι διαλέγεται τοῖς πιστοῖς»** προσθέτει πάλι ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Δὲν πρόκειται οἱ Ἀπόστολοι νὰ μείνουν ἕως τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου. Διὰ μέσου τῶν Ἀποστόλων ἐννοοῦσε καὶ ὅλους τοὺς πιστοὺς. Καὶ ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ζωντανὴ καὶ στὶς ἡμέρες μας. Παρὼν διὰ τῶν μυστηρίων καὶ προπάντων διὰ τῆς θείας Εὐχαριστίας. Δι' αὐτῆς ὄχι ἀπλῶς μεθ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐντὸς ἡμῶν. Παρὼν διὰ τοῦ λόγου Του. Παρὼν διὰ τῆς ἀδελφοσύνης **«οὗ γὰρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν»** (Ματθ. ιη' 20). Ἐπομένως ἡ Ἀνάληψη δὲν εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς ἀπουσίας. Εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἀπόδειξη μιᾶς παρουσίας, τῆς διαρκοῦς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσά μας. Χθὲς καὶ σήμερα καὶ στοὺς αἰῶνες.

«Ποιὰ σημασία μπορεῖ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἐφόσον Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας ποὺ ὅλα μοῦ εἶναι εὐκόλα; Καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω οὔτε μία μέρα χωρὶς τὴν βοήθειά μου.»

«ΜΗ ΑΝΤΙΣΤΗΝΑΙ ΤΩ ΠΟΝΗΡΩ»

Δέν υπάρχει πιό ανυψωτική, πιό επαναστατική διδασκαλία ἀπὸ αὐτὴ πὸ μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός. Δέν υπάρχει πιό μεγαλειώδες παράδειγμα ἀπὸ αὐτὸ πὸ μᾶς ἄφησε ὁ Κύριός μας. Ἐπαναστατικὸ τὸ παράδειγμα καὶ ἡ διδασκαλία Του, ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐποχὴ Του, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε ἐποχὴ. Καὶ μόνο στὴ διδασκαλία Του γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ πιό συγκεκριμένα γιὰ τὴ συγχώρηση νὰ μείνουμε, ἀρκεῖ. Διδασκαλία πὸ τὴν παρουσίασε ζωντανῆ μετὸ ἀνυπερέβλητο παράδειγμά Του.

Μιλᾶμε γιὰ τὴ διδασκαλία Του. Μὰ αὐτὴ δὲν εἶναι διδασκαλία. Εἶναι ἐπανάσταση ἀληθινή.

Τὸ νὰ ἀνταποδίδει κανεὶς κακὸ ἀντὶ καλοῦ εἶναι διαβολικὸ.

Τὸ νὰ ἀποδίδει καλὸ ἀντὶ καλοῦ εἶναι ἀνθρώπινο.

Τὸ νὰ ἀποδίδει ὅμως καλὸ ἀντὶ κακοῦ εἶναι θεϊκό.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ τῆς ἀρετῆς μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός. Μᾶς καλεῖ νὰ ξεπεράσουμε τὴ μετριότητα καὶ νὰ προχωρήσουμε στὴ χριστιανικὴ τελειότητα.

Εἶναι κορυφὴ πλημμυρισμένη στὸ φῶς, δυσπρόσιτη γιὰ τοὺς πολλούς. Εἶναι ἄρνηση καὶ κατάργηση ἐνὸς γερασμένου κατεστημένου τῆς σφιγμένης γροθιάς καὶ τοῦ μίσους. Εἶναι ἀνατροπὴ μιᾶς στείρας ἀδιέξοδης νοοτροπίας πὸ δαιωνίζει τὴν ἔχθρα. Εἶναι ἡ ἀνατολὴ ἐνὸς νέου κόσμου ψυχικοῦ μεγαλείου καὶ θεομίμητης ἀγάπης πὸ συγχωρεῖ ὄχι «ἔως ἐπτά-

κις, ἀλλ'ἔως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά» (Ματθ. ιη' 22). Αὐτὴ εἶναι ἀνατροπὴ τοῦ κατεστημένου. Πῶς ἐνεργεῖ ὁ «φυσικός», ὁ μὴ ἀναγεννημένος ἄνθρωπος; Πῶς ἀντιδρᾷ στὶς περιφρονήσεις, στὶς διαβολές, στοὺς ψιθυρισμούς, στὶς ἀδικίες, στοὺς ἐξευτελισμούς; Ἐφαρμόζει τὸν λεγόμενον νόμο τῆς ταυτοπαθείας. «Μία σου καὶ μία μου». Καὶ μόνο αὐτό; Συχνὰ τὸν ξεπερνᾷ. Ὅχι μία σου καὶ μία μου, ἀλλὰ μία σου καὶ δέκα μου.

Καὶ ἔρχεται ὁ Κύριος καὶ κηρύττει τὴν μὴ ἀντίσταση, τὴ συγγνώμη. Συνιστᾷ τὴν ἀγάπη, τὴν εὐεργεσία σ' αὐτὸν πὸ μᾶς φταίει, πὸ μᾶς ἀδικεῖ, πὸ δὲν μᾶς ἀναγνωρίζει, τοῦ ἐχθροῦ μας. Τὴν δύναμή σας, μᾶς λέει, δὲν θὰ τὴν δείξετε μετὸ ἀνταπόδοση, μετὸ ἐκδίκηση. **«Μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ»** (Ματθ. ε' 39), μᾶς συνιστᾷ. Τὴν πνευματικὴ σας ἀξία καὶ ἀνωτε-

ρότητα θὰ τὴν δείξετε *«ἐν τῷ μακροθυμεῖν τε καὶ ὑπομένειν. Οὐ γὰρ θυμῷ σβέννυται θυμός, ὥσπερ οὐδὲ πυρὶ πῦρ»* (Ζιγαβνός). Ὅπλο σας καὶ δύναμή σας ἡ μακροθυμία, ἡ ἀνεξικακία, ἡ ὑπομονή. Ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ δὲν σβήνουν, φουντώνουν μετὸν θυμὸ καὶ τὴν ὀργή. Ἡ φωτιὰ δὲν σβήνει μετὸν φωτιὰ.

Εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθεῖ ἓνας τέτοιος νόμος στὴν ταραγμένη ἐποχὴ μας; Αὐτὸ δὲν θὰ σημάνει τὸν θρίαμβο τῆς ἀδικίας; Δὲν θὰ εἶναι πράγμα ἀσύνητο ἡ ἐφαρμογὴ μιᾶς τέτοιας ἀρχῆς μέσα σ' ἓνα κόσμον στηριγμένο στὸν νόμον τοῦ ἰσχυροτέρου; Κάτι τέτοιο μᾶς λέει ἡ ἐπιφανειακὴ θεώρηση τῶν πραγμάτων. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἀπορρίπτει μιὰ τέτοια τακτικὴ καὶ μᾶς παρουσιάζει τὴ δική Του θεϊκὴ ἀντιμετώπιση. Τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀγάπης καὶ τὴ λύση ὄλων τῶν προβλημάτων διὰ τῆς μεγαλοψυχίας καὶ συγχωρητικότητας. Καὶ ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ποτὲ ἀδυναμία. Εἶναι δύναμη. Κρύβει μέσα της τὸ στοιχεῖο τοῦ ἥρωισμοῦ. Ποιὸς μᾶς εἶπε, ὅτι ἡ βία στὴ βία εἶναι δύναμη; Εἶναι ἀδυναμία. Ποιὸς μᾶς εἶπε πῶς ἡ ἀνταπόδοση λύνει τὰ προβλήματα; Τὰ πολλαπλασιάζει. Τὰ ὀξύνει. Τὸ κακὸ, πὸ ἀνταποδίδεται μετὸ κακὸ, δὲν ἔχει τελειωμό. Δημιουργεῖ ἀλυσιδωτὲς ἀντιδράσεις.

Ἡ συγγνώμη, ἡ ἄρνηση στὴ βία, ἡ ἐκ ψυχῆς συγχωρητικότητα, ἡ ἀγάπη στὸν ἀντίπαλο, ἡ προσευχὴ γιὰ τὸν ἐχθρό, ἡ εὐεργεσία σ' αὐτὸν πὸ μᾶς ἀντιμάχεται, αὐτὴ εἶναι ἡ χριστιανικὴ τοποθέτηση. Καὶ αὐτὴ μᾶς δίδαξε ὁ Κύριος ὄχι θεωρητικά, ἀλλὰ μετὸ παράδειγμά Του. Μετὸ σταυρικὴ Του θυσία καὶ τὴν ὀλόψυχη συγγνώμη πὸν πρόφεραν τὰ θεϊκά Του χεῖλη γιὰ τοὺς ἀδίστακτους σταυρωτὲς Του. Ὑπέστη τὴν ἐχθρότητα καὶ γεύθηκε τὸ πιό ἀδίστακτο μίσος, τὴν πιό μαύρη ἀχαριστία πὸν τὸν ὀδήγησαν στὸ τέλος στὸν θάνατο, τὸν πιό ὀδυνηρὸ καὶ ἀτιμωτικό. Ἔτσι ἡ διδασκαλία Του γιὰ τὴν ἀγάπη προσλαμβάνει μοναδικὲς διαστάσεις. Ἀντήχησε ἔμπρακτα ὄχι ἀπὸ ἀκαδημαϊκὸ βῆμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν αἵματοβαμμένο σταυρό.

Εἶπαν πῶς τὸ νὰ ἀνταποδίδει κανεὶς κακὸ ἀντὶ καλοῦ εἶναι διαβολικὸ. Τὸ νὰ ἀποδίδει καλὸ ἀντὶ καλοῦ εἶναι ἀνθρώπινο. Τὸ νὰ ἀποδίδει ὅμως καλὸ ἀντὶ κακοῦ εἶναι θεϊκό. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ τῆς ἀρετῆς μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός. Μᾶς καλεῖ νὰ ξεπεράσουμε τὴ μετριότητα καὶ νὰ προχωρήσουμε στὴ χριστιανικὴ τελειότητα. Καὶ ἡ τελειότητα δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη στοὺς ἀγαπῶντες. Εἶναι ἡ ὀλόψυχη συγγνώμη, ἡ ἀπὸ καρδιάς ἄφεση, ἡ ἀνεπιφύλακτο προσφορά τῆς ἀγάπης σ' αὐτοὺς πὸ μᾶς πίκραναν, πὸ μᾶς ἔβλαψαν, σὲ ὄλους.

ΠΟΣΗ φυσικότητα, πόση απλότητα, πόση χάρη και όμορφια κρύβει αυτή η τόσο περιεκτική λέξη: Κεχαριτωμένη. Δεν ήταν μία αρετή που στόλιζε την Παναγία μας. Ήταν πολλές, πάρα πολλές. Ένας μαγευτικός παράδεισος γεμάτος από τὰ μυρωμένα άνθη τῆς ἀρετῆς. Ἀλλὰ ἡ πηγαία ἀπλότητα ποὺ χαρακτήριζε τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της, πῆγαζε ἀπὸ μιὰ καρδιά ἀγνή, ταπεινή, ἐξαγιασμένη ἀπὸ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Χωρὶς αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις δὲν ὑπάρχει χαριτωμένη ἀπλότητα.

Σὰν μιὰ ἀντίδραση στὸ πολυσύνθετο καὶ ἐπιτηδευμένο, ποὺ καλλιεργεῖ ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς, παρατηρεῖται σήμερα μιὰ στροφή στὸ ἀπλό, στὸ φυσικὸ, στὸ ἀνεπιτήδευτο. Τὸ κακὸ εἶναι, πὼς ἐνῶ ἡ ἀπλότητα εἶναι τόσο φυσικὴ, κατάφεραν νὰ τὴν κάνουν πολυσύνθετη καὶ ἐξεζητημένη. Μιλᾶνε γιὰ ἀπλότητα καὶ καταλήγουν σὲ μιὰ προκατασκευασμένη, σ' ἓνα κακέκτυπο ἀπλότητας. Κάνουν λόγο γιὰ ἀπλότητα καὶ μὲ τὴν δῆθεν ἀπλότητα καταργοῦν τὴν ἀπλότητα καὶ φυσικότητα. Δὲν θέλουν τὴν ἀπλότητα γιὰ νὰ εἶναι ἀπλοὶ καὶ φυσικοί, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσουν. Λησμονοῦν πὼς ἡ ἀπλότητα δὲν εἶναι τόσο ἀπλή, ὅσο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Ἄν ἡ καρδιά δὲν εἶναι ἀπλή καὶ καθαρὴ, ἐξαγιασμένη, δὲν γίνεται λόγος γιὰ ἀπλότητα καὶ φυσικότητα.

Νὰ εἶσαι φυσικὸς καὶ ἀπλὸς στὴν συμπεριφορά σου, παντοῦ. Τί σημαίνει αὐτό; Πρῶτα-πρῶτα δὲν σημαίνει ἀγένεια, κατάργηση καλῶν τρόπων, ἀθυροστομία. Διπλαρὴ περιφρόνηση στοὺς γύρω μας. Ἐπιστροφή στὴν ἀπλότητα, τὴν φυσικότητα, δὲν σημαίνει παλινδρόμηση στὴν βαρβαρότητα. Ὁ ἀγρὸς ποὺ εἶναι γεμάτος ἀγκάθια εἶναι «φυσικὸς». Δὲν εἶναι ὅμως κατάλληλος γιὰ καλλιέργεια. Ὁ καλλιεργημένος ἀγρὸς εἶναι ἐπίσης φυσικὸς. Τὸ πιὸ σημαντικό, εἶναι καρποφόρος. Ἡ καλύτερη φυσικότητα εἶναι ἐκείνη ποὺ τῆς λείπουν τὰ ἀγκάθια. Ἐπομένως νὰ εἶναι κανεὶς φυσικὸς προϋποθέτει ἀγώνα γιὰ τὸ ξερίζωμα τῶν ἀγκαθιῶν καὶ τὸ καθάρισμα τοῦ ἀγροῦ τῆς ψυχῆς.

Ἡ φυσικότητα, λοιπόν, ἡ ἀπλότητα πρέπει νὰ εἶναι ἀληθινή. Ὁχι πρόφαση. Νὰ μὴν καλύπτουμε μὲ τὴν δῆθεν ἀπλότητα ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίες, τὸν ἄξεστο καὶ ἀγκαθερὸ χαρακτήρα. Σὲ τελευταία ἀνάλυση φυσικὴ καὶ ἀπλή ζωὴ εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἀρετῆς. Ἀφύσικη καὶ κακὸτροπη εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἀμαρτίας. Καὶ εἶναι ἀφύσικη ἡ ἀμαρτία, γιὰτὶ βγάζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν φυσικὴ του κατάσταση, ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς ἀρετῆς, ὅπως τὸν δημιούργησε καὶ τὸν θέλει ὁ Θεός. Ἡ ἀμαρτία βγάζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, τὸν ἀλλοτριώνει, ὄχι μονάχα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ καὶ

ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ ἰσορροπία μὲ τὸν ἑαυτὸ του, ἐφόσον ζεῖ σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ Δημιουργοῦ, μὲ τὸν σκοπὸ καὶ τὸν προορισμὸ ποὺ τοῦ ἔθεσε. Καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ πιὸ φυσικὴ του κατάσταση. Τὸν κάνει ἀληθινὸ ἄνθρωπο, φυσικὸ καὶ ἀπλό, γιὰτὶ ἀνταποκρίνεται στὶς πιὸ βαθιὲς ἐφέσεις τῆς ψυχῆς του. Τὸν βοηθάει στὴν ὁμαλὴ ψυχοσωματικὴ του ἀνάπτυξη καὶ ἰσορροπία.

Μιλῆσαμε γιὰ τὸ ὑπόδειγμα ἀπλότητας τῆς Παναγίας μας. Ἰδανικὸ πρότυπο ἀπλότητας ὑπῆρξε ὁ Κύριός μας. Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ Του εἶχε μιὰ ἀνυπέβλητη ἀρμονία, φυσικότητα σὲ κάθε ἐκδήλωση. Τίποτα τὸ ἐντυπωσιακό. Καὶ τὰ πιὸ μεγάλα θαύματά Του ξετυλίγονται μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα μοναδικῆς ἀπλότητας. Τὸ ἴδιο ἀπλὸς κοντὰ στοὺς πλούσιους καὶ ἀνάμεσα στοὺς φτωχοὺς, ὅταν βαδίζει στοὺς ἀγροὺς ἢ κυκλοφορεῖ στὶς πόλεις, ὅταν στέκεται μπροστὰ στὰ πλήθη ἢ κοντὰ στὰ παιδιά, στοὺς βαριὰ ἀσθενεῖς ἢ ἠθικὰ ἀρρώστους, στὸν Νικόδημο, στὸν Ἐκατόνταρχο ἢ στὴν Σαμαρεΐτισσα.

Προχωρεῖ πάντα στὴν οὐσία μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἀπλότητα καὶ προσφέρει τὰ πιὸ ὑψηλὰ καὶ βαθιὰ νοήματα μὲ τὶς πιὸ ἀπλὲς λέξεις. Αὐτὴ ἡ χαριτωμένη ἀπλότητα τὸν φέρνει κοντὰ σὲ ὅλους καὶ κάνει τὴν διδασκαλία Του προσιτὴ σὲ ὅλους. Στὸν ἄνθρωπο τῆς μέριμνας καὶ τῆς ἀγωνίας προβάλλει, ὡς παράδειγμα τὰ λουλούδια, τὰ πουλιὰ καὶ τὰ παιδιά. Διπλαρὴ τὴν χαριτωμένη ἀπλότητα καὶ φυσικότητα. Συγχρόνως ἀποστρέφεται τὴν προσποίηση τοῦ φαρισαϊσμοῦ καὶ σπληντεῦει τὴν ἐπίδειξη τοῦ πλοῦτου. Ὁ Κύριος καὶ ἡ ζωὴ Του ὀλόκληρη ἦταν ἡ ἀπλότητα στὴν πιὸ ἰδανικὴ τῆς μορφῆ.

Νὰ εἶσαι φυσικὸς καὶ ἀπλὸς στὴν συμπεριφορά σου, στοὺς τρόπους σου, στὴν ἐμφάνισή σου, παντοῦ. Τί σημαίνει αὐτό; Δὲν σημαίνει παλινδρόμηση στὴν βαρβαρότητα. Ὁ ἀγρὸς ποὺ εἶναι γεμάτος ἀγκάθια εἶναι «φυσικὸς». Δὲν εἶναι ὅμως κατάλληλος γιὰ καλλιέργεια. Ὁ καλλιεργημένος ἀγρὸς εἶναι ἐπίσης φυσικὸς. Εἶναι ὅμως καρποφόρος. Ἐπομένως νὰ εἶναι κανεὶς φυσικὸς προϋποθέτει ἀγώνα γιὰ τὸ ξερίζωμα τῶν ἀγκαθιῶν καὶ τὸ καθάρισμα τοῦ ἀγροῦ τῆς ψυχῆς.

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπὸν τινα Αἰνέα ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτῶ κατακείμενον ἐπὶ κραβάτῳ ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Πέτρος· Αἰνέα, ἰαταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρώσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερώῳ. Ἐγγὺς δὲ οὐσῆς Λύδδης

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΜΑΪΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. θ' 32-42 ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ε' 1-15

τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες

μὴ ὀκνησαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὕσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος θείσ τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον».

Η ΥΠΕΡΝΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΦΘΟΡΑΣ

«Αἰνέα, ἰαταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός».

Ἡ φθορά, μιὰ πραγματικότητα στὴ ζωὴ μας. Τὴν βλέπουμε στὴν γύρω μας φύση, στὰ πράγματα, στὸν ἄνθρωπο. Ὁ κατάκοιτος Αἰνέας, ἡ νεκρὴ Ταβιθά, ἀλλὰ καὶ ὁ παράλυτος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἦταν τὰ μόνα θύματα τῆς φθορᾶς. Ἀμέτρητα τὰ ἀνθρώπινα θύματά της.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, βλέπουμε τὴν ἀγωνία καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ὑπερνίκησή της. Μάταιος κόπος. Καμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη, καμιὰ τεχνικὴ ἐφεύρεση δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σταματήσῃ. Γι' αὐτὸ, τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς εἶναι ἐκπληκτικὸ. Μᾶς μιλάει γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή της, μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ θεραπεύει, ἀφυπνίζει, ἀνασταίνει καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή ποὺ θὰ νικήσῃ ὀριστικὰ τὴν φθορά, ἀφθαρτοποιώντας τὰ πάντα.

A. Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, μὲ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ, θεράπευσε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ὀκτῶ χρόνια παράλυτος. «Αἰνέα, ἰαταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός», τοῦ εἶπε. Μὲ τὴν ἴδια δύναμη ἀνέστησε καὶ τὴν ἐκλεκτὴ Χριστιανὴ τῆς Ἰόππης, τὴν Ταβιθά, ποὺ εἶχε πεθάνει. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, γινόταν φανερὸ πῶς οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι διαχειρίζονταν τὴ φιλόανθρωπη καὶ σωτήρια δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ποὺ νικοῦσε τὴ φθορά. Ὁ Κύριος ἦταν αὐτὸς ποὺ πρῶτος μετέδιδε καὶ ἔδινε αὐτὴ τὴ δύναμη. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψη καὶ τὴν Πεντηκοστὴ ἡ ἴδια δύναμη ξεχύθηκε στοὺς Ἀποστόλους καὶ στὴν Ἐκκλησία μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἔτσι ἄρχισε στὴ γῆ μιὰ καινούργια πραγματικότητα, μιὰ καινούργια ἐποχὴ. Σ' αὐτὴν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ζωοποιδὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζουν νὰ κερδίζουν τὶς πρῶτες νίκες κατὰ τῆς φθορᾶς. Ἀρχίζουν νὰ νικοῦν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς φθορᾶς. Μὲ τὸ φῶς τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου διαλύουν τὰ σκοτάδια τῆς πλάνης καὶ ἀνακαλύπτουν τὴν ἀλήθεια. Μὲ τὴν χάρι Του νικοῦν τὰ πάθη. Ἀντιστέκονται στὴ δύναμη τοῦ κακοῦ. Ἀντέχουν στὰ χτυπήματα τοῦ πόνου, τῆς συμφορᾶς, τῆς δοκιμασίας. Γιατὶ μέσα τους ἔχουν τὰ σπέρματα τῆς καινούργιας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τοὺς ἐλευθερώνει,

τοὺς ἰσχυροποιεῖ, τοὺς ζωογονεῖ. Ἡ καινούργια ζωὴ τοῦ Πνεύματος, ποὺ ζοῦν εἶναι μιὰ συμμετοχὴ στὸν ἀγῶνα καὶ τὴ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τῆς φθορᾶς. Ἔτσι οἱ φθαρτοὶ καὶ γήνιοι ἄνθρωποι γίνονται ἀπὸ τώρα «**υἱοὶ τοῦ Θεοῦ**» καὶ κληρονόμοι τῆς δόξας Του.

B. ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΦΘΑΡΣΙΑΣ

Ἡ καινούργια ὁμως αὐτὴ πραγματικότητα δὲν ἔχει δοθεῖ στὴν πληρότητά της. Ἡ νίκη ἐναντίον τῆς φθορᾶς δὲν ἔγινε ἀκόμα ὀριστικὴ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ φύση βρίσκονται ἀκόμα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἀνέστησε τὴν Ταβιθά. Ἡ ἀνάσταση αὐτὴ ἦταν ἕνα ἀκόμα «σημεῖο», μιὰ ἀπόδειξη τῆς ἀλλαγῆς ποὺ ἔφερε ἡ ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀνάσταση ὁμως αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ ὀριστικὴ. Γιατὶ ἡ Ταβιθά πέθανε καὶ πάλι. Ἡ ὀριστικὴ ὑπερνίκηση τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου θὰ γίνουν στὴν Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ποὺ ὅλοι μας περιμένουμε.

Ἡ Ἅγια Γραφὴ μᾶς περιγράφει πολὺ ἔντονα καὶ πολὺ καθαρὰ αὐτὴ τὴν ὀριστικὴ ὑπερνίκηση τῆς φθορᾶς. Μᾶς λέει ὅτι ὅλα τότε θὰ ἀλλάξουν. Οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστηθοῦν ἄφθαρτοι καὶ θὰ ἀποκτήσουν ἕνα καινούργιο σῶμα ντυμένο μὲ οὐράνια δόξα. Ἡ ἀγωνία, ὁ πόνος, ἡ ἀθλιότητα τοῦ κόσμου θὰ εξαφανισθοῦν. «**Καινοὺς οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν**» γράφει ὁ ἀπόστολος Πέτρος (Β' Πέτρ. γ' 13). Καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψή του γράφει: «**ἐξαλειψίει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν**» τῶν ἀνθρώπων (Ἀποκάλ. ζ' 17).

Πόσο, ἀλήθεια, νοσταλγοῦμε τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἐλευθερωθοῦμε ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς φθορᾶς! Καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλους, ὅσοι ἀπὸ μᾶς φέρνουν ἐπάνω τους τὰ σημάδια τῆς κυριαρχίας αὐτῆς!

Μὴ λησμονεῖς ὁμως ὅτι γιὰ νὰ συμμετάσχῃς στὴ χαρὰ τῆς ὀριστικῆς νίκης χρειάζεται τώρα νὰ ὑπομείνῃς, νὰ ἀγωνισθεῖς κατὰ τοῦ κακοῦ, τῶν παθῶν, τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὰ εἶναι πράκτορες τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου. Τὴ δύναμη γιὰ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τὴν γνωρίζεις. Τὴν προσφέρει πλοῦσια ὁ Χριστὸς σὲ ὅσους τὴν ζητοῦν.

«Οἱ μὲν διασπαρέ-
ντες ἀπὸ τῆς θλίψεως
τῆς γενομένης ἐπὶ Στε-
φάνῳ διῆλθον ἕως Φοι-
νίκης καὶ Κύπρου καὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΜΑΪΟΥ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 1α' 19-30
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. δ' 5-42

ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ.
Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ
Βαρνάβας ἀναζητηθεὶς
Σαῦλον, καὶ εὐρῶν
αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς

Ἄντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ
μόνον Ἰουδαίους. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες
Κύπριοι καὶ Κυρηνάιοι οἵτινες εἰσελθόντες εἰς
Ἄντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς,
εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ
Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύ-
σας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ
λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσο-
λύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν
διελθεῖν ἕως Ἄντιοχείας ὅς παραγενόμενος καὶ
ιδῶν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει
πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν
τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης
Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προσετέθη

Ἄντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον
συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον
ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἄντιοχείᾳ
τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς
ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφηταὶ
εἰς Ἄντιόχειαν· ἀναστάς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι
Ἄγαθος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν
μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην ὅστις
καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ
μαθητῶν καθὼς ἠύπορεῖτό τις, ὠρίσαν ἕκαστος
αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν
ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς ὁ καὶ ἐποίησαν ἀπο-
στείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς
Βαρνάβα καὶ Σαύλου».

ἹΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑ ΑΓΑΠΗΣ

«Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν».

Ἡ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, γνωρίζει νὰ βγάξει
κάτι καλὸ, ἀκόμα καὶ ἀπὸ θλιβερὰ γεγονότα τῆς ζωῆς
μας. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ
ἀνάγνωσμα. Ἀναφέρεται στὸν φοβερὸ διωγμὸ τῶν
Χριστιανῶν ποὺ ἐγίνε στὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ τὸν
λιθοβολισμὸ τοῦ Στέφανου. Τότε ἔφυγαν ἀπὸ τὴν
Ἱερουσαλὴμ καὶ σκορπίσθηκαν στὰ γύρω μέρη. Καὶ
αὐτὸ ἐγίνε αἰτία νὰ διαδοθεῖ ἡ χριστιανικὴ πίστη.
Τί ἀκριβῶς ἔγινε;

Ὅταν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς διασκορπίσθηκαν
ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, μετὰ τὸν διωγμὸ ποὺ ἀκολούθησε
τὸ μαρτύριο τοῦ Στέφανου, ἔφθασαν μέχρι τὴν Φοι-
νίκην καὶ Κύπρον καὶ Ἄντιόχειαν. Αὐτοὶ μετέδιδαν τὴν
ἀλήθειαν τῆς πίστεως μόνο στοὺς Ἰουδαίους. Κάποιοι
ὅμως ἀπὸ αὐτούς, Κύπριοι καὶ Κυρηνάιοι, ἦλθαν
στὴν Ἄντιόχειαν. Ἐκεῖ κήρυξαν καὶ στοὺς Ἑλληνιστές,
δηλαδὴ σὲ Ἰουδαίους ποὺ μίλαγαν ἑλληνικά. Καὶ
πίστεψαν πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς. Ὅταν ἡ εἶδση αὐτὴ
ἔφθασε στὰ Ἱεροσόλυμα ἔστειλαν οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ
ἐκεῖ τὸν Βαρνάβαν, γιὰ νὰ ἔλθει νὰ τοὺς ἐνισχύσει. Ὁ
Βαρνάβας ἦταν πολὺ κατάλληλος γι' αὐτὸ τὸ ἔργο.
Καθὼς εἶχε χάριν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα,
ἔφερε σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Πολλοὶ Ἰουδαῖοι πί-
στεψαν. Καὶ τότε ἦλθε στὴν Ταρσὸ καὶ βρῆκε τὸν
Παῦλον καὶ τὸν πῆρε μαζί του. Στὴν Ἄντιόχειαν ὀνο-
μάσθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ πιστοί, Χριστιανοί. Οἱ
πιστοὶ ὅμως δὲν ἔκαναν μόνο ἔργα ἱεραποστολῆς.
Ἐκαναν καὶ ἔργα ἀγάπης. Ἀγάπης καὶ θυσίας γιὰ τὴς
ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν. Στὰ χρόνια αὐτὰ
ἔπεσε καὶ μιὰ μεγάλη πείνα στὴν περιοχὴ ἐκεῖνη.
Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἀδιαφόρησαν. Ὅλοι πρόσφεραν
ὅ,τι μπορούσαν. Ἐκαναν ἔρανο, τὴ **«λογία»** γιὰ τοὺς
φτωχοὺς. Ἐδιναν ὅλοι καὶ μὲ ὅλην τὴν καρδιά.
Καὶ αὐτὰ ποὺ μάζεψαν τὰ ἔστειλαν στὰ Ἱεροσόλυμα
μὲ τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον.

1. Ἡ ἱεραποστολὴ εἶναι τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ
τῶν πρώτων Χριστιανῶν καὶ γινόταν μὲ ἀγνή διά-

θεση καὶ φλογερὸ ζῆλο γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ
τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν αὐτὴ ἡ διάθεση
καὶ ἡ προσπάθεια ὑπάρχουν, τότε ἔρχονται πάντοτε
πλούσιοι καρποί. Τέτοιο ζῆλο εἶχαν οἱ πρώτοι Χρι-
στιανοί. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Ὅπως ὁ Βαρνάβας
καὶ ὁ Παῦλος ποὺ ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν σὲ κάθε
κατεύθυνση καὶ ἐργάζονταν ἀκατάπαυστα γιὰ τὸ κή-
ρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐτσι προσείλκυαν πλούσια
τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦταν
ἐντυπωσιακά. Ἐνας τέτοιος ἱεραποστολικὸς ζῆλος
χρειάζεται καὶ στὴς μέρες μας. Πόσοι θὰ γνωρίζαν
τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ! Πόσοι θὰ εὕρισκαν τὴν ὁδὸ
τῆς σωτηρίας! Πόσοι θὰ ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὴν
ἀγνοίαν, τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ! Ἡ καὶ
πόσων ἡ ζωὴ θὰ ἄλλαζε καὶ θὰ βάδιζαν τὸν δρόμο
τοῦ Θεοῦ!

2. Ἀλλὰ καὶ τὸ θέμα τῆς ἀγάπης εἶναι πάντοτε
ἐπίκαιρο καὶ ἀπαραίτητο γιὰ τοὺς πιστοὺς. Μιὰ ἀγά-
πη στὴν πράξη ποὺ κάνει ὅ,τι μπορεῖ καὶ προσφέρει
ποικίλη βοήθειαν στοὺς ἄλλους. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἀνοίγει
τὴν καρδιά καὶ τὴν τσέπη καὶ δίνει ἀφθονα σὲ ὅλους
ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴν ἀνάγκη της.

Πάντοτε ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται
σὲ δυσκολίες, ποὺ ταλαιπωροῦνται, ποὺ ὑποφέρουν
εἴτε πρόσωπα μεμονωμένα ἢ οἰκογένειες. Ἡ ἀγάπη
προσφέρεται ὄχι μόνο ὡς ὑλικὴ βοήθεια, ἀλλὰ καὶ ὡς
συμπάραση, ὡς πλησίασμα, ὡς κατανόηση τῶν
προβλημάτων καὶ δυσκολιῶν τους. Ἀκόμα ὡς συντρο-
φιὰ καὶ ἐξυπηρέτηση σὲ ἄτομα μοναχικὰ ποὺ συχνὰ
δὲν βρίσκεται κάποιος νὰ τοὺς χτυπήσει τὴν πόρτα.

Ὅταν τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης συνδυασθοῦν μὲ τὴν
ἱεραποστολή, τότε τὰ ἀποτελέσματα εἶναι θαυμαστά.
Ὁ Θεὸς στὸ ἱερό Του ἔργο, στὴν πραγμάτωση τῆς σω-
τηρίας μας, θέλει καὶ τοὺς ἀνθρώπους συνεργούς. Ἄν
ἀνταποκριθοῦμε σ' αὐτὸ τὸ κάλεσμά Του, ἀνέκφραστη
θὰ εἶναι ἡ ἱκανοποίηση ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς
προσπάθειάς μας.

Συνήγοροι τοῦ ἀνθρώπου

«Ὅπως εἶναι λάθος νὰ λένε ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀποδεικνύει τὴν ἀνυπαρξία τοῦ Θεοῦ, ἔτσι εἶναι λάθος νὰ λέμε ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀποδεικνύει οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μπεῖ στὰ περιορισμένα μέτρα ὁποιασδήποτε ἔρευνας. Καὶ ἀσφαλῶς δὲν ἔχει ἀνάγκη συνηγορίας καὶ συνηγόρων. Εἶναι παντοδύναμος γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τὸν ἑαυτό Του, ἂν θέλει».

Ἔτσι εἶναι. Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ συνηγορία κανενός. Τὴν ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς, ποῦ εἶναι καὶ βασικὸ στοιχεῖο ἢ μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ἀφετηρία κάθε ἀπολογητικῆς, συνήθως μᾶς διαφεύγει. Δηλαδή, ὅταν, ἄς ποῦμε, ἀπολογούμαστε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν οὐσία ἀπολογούμαστε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τὸ πράγμα εἶναι αὐτονόητο. Ἡ πολεμικὴ, ἡ ὁποιαδήποτε πολεμικὴ ἐναντίον τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπαρξὸς τοῦ Θεοῦ, δὲν μποροῦν νὰ βλάψουν οὔτε τὴν πίστη οὔτε τὸν Χριστιανισμὸ οὔτε ἀσφαλῶς τὸν Θεό. Βλάπτουν ὅμως καὶ τραυματίζουν τὸν ἄνθρωπο· τὴν ψυχοσωματικὴ του υγεία καὶ ἰσορροπία.

Ἄν, λοιπόν, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ «ὑπεράσπιση» τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι γιὰ τὸν Θεό. Εἶναι γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὅταν ἐξασθενίζει ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὑποβαθμίζεται ἡ πίστη, ὑποβαθμίζεται καὶ ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ἡ ὑποτίμηση τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών, ποῦ εἶναι φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς πολεμικῆς ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, φέρνει ὁποσδήποτε καὶ τὴν ὑποτίμηση τοῦ ἀνθρώπου. Πρέπει νὰ τὸ ὑπογραμμίσουμε. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς μεταφυσικὴ διάσταση, χωρὶς τὴν υἱκὴ σχέση καὶ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν πηγὴ του, δὲν εἶναι ὀλόκληρος οὔτε μπορεῖ νὰ ὀλοκληρωθεῖ. Εἶναι ἀκρωτηριασμένος. Πνευματικὰ ἀνάπηρος, γιὰ τὴν ζεῖ χωρὶς ἐλπίδα.

Μὰ ἂν ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὴ δυνατότητα νὰ ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὸν Θεό, νὰ τὸν λατρεύει, νὰ τὸν ἱκετεύει καὶ τὸν δοξολογεῖ μετὰ τὴν **«ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»** προσευχὴ, τότε τί τοῦ ἀφήνουμε ἀπὸ αὐτὸ ποῦ τὸν διαφοροποιεῖ ἀπὸ τὸ ζωικὸ βασίλειο; Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, στὴ φυσικὴ καὶ ἀδιάφορη κατάστασίν της, νιώθει τὴν ἀνάγκη αὐτὴ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τὸν Θεό, πῶς πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοὺς συνανθρώπους της. Ὅπως εἶναι ἀφύσικο ὁ ἄνθρωπος νὰ κλείνεται στὸν ἑαυτό του, στὸ «ἐγώ» του καὶ νὰ μὴν ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοὺς γύρω του, δηλαδή νὰ γίνεται ἓνας ἐγκεντρικὸς, τὸ ἴδιο καὶ περισσότερο εἶναι ἀρρωστημένο νὰ διαγράφει τὸν Θεό, νὰ τὸν ἀγνοεῖ καὶ νὰ μὴν ἔχει καμιά σχέση καὶ ἐπικοινωνία μαζί Του. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀνυψώνεται στὸ θρόνο τοῦ Δημιουργοῦ του, γιὰ νὰ συνομιλήσει μαζί

Του σὲ ἀτμόσφαιρα παιδικῆς οἰκειότητας, ταυτόχρονα ἐξυψώνεται καὶ ὡς σκεπτόμενη προσωπικότητα. Μετὰ τὸ νὰ ἐπικοινωνεῖ συνειδητὰ μετὰ τὸν Θεό, δὲν γίνεται ἀπλῶς θρησκευόμενος ἄνθρωπος. Γίνεται σωστὸς ἄνθρωπος. Ἐξανθρωπίζεται.

Ἀποτελεῖ ἀδιαμφισβήτητη ἀλήθεια. Ἡ κοινωνιολογία, ἡ ἐθνολογία ἔχουν δείξει, ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ἱεροῦ εἶναι οὐσιαστικὸ στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν παραμερίζεται ἀτιμωρητῆ. Ἡ γνωστὴ διακήρυξη τοῦ Ρουσσώ ἔχει διαρκὴ ἐπικαιρότητα: *«Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς ναοῦ, χωρὶς θυσιαστήρια, χωρὶς λατρεία, δὲν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ μιὰ ψυχρὴ καὶ τιποτένια ἀφηρημένη ὑπαρξή».* *«Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μιὰ μηχανὴ ποῦ ἀνακαλύπτει θεοὺς»* ὑπογράμμισε ἀπὸ τὴ δική του σκοπιὰ ὁ Μπέρξον. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό, γίνεται μηχανὴ παραγωγῆς θεῶν καὶ εἰδώλων. Καταργεῖ τὰ δῆθεν ταμποῦ τῆς θρησκείας καὶ στὴ θέση τους στήνει ἄλλα τυραννικά, ἀνάξια γιὰ σκεπτόμενο ἄνθρωπο. Στρέφεται σὲ μαγεῖες, προλήψεις, δεισιδαιμονίες. Τὴν δύση τῆς πίστεως στὸν ἀληθινὸ Θεό διαδέχεται ἡ ἀνατολὴ τῶν μάγων καὶ τῶν ποικίλων τσαρλατάνων.

Πάσχισαν, λοιπόν, οἱ κήρυκες τοῦ ἀθεϊσμοῦ νὰ δολοφονήσουν τὸν Θεὸ μέσα στὴς ψυχές. Καὶ ὅπου τὸ πέτυχαν εἶδαμε τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα. Καὶ ἦταν ἐπόμενο. Ὅποιος καταργεῖ τὸ θεῖο καταργεῖ καὶ τὸ ἀνθρώπινο. Ὅποιος ἐπιχειρεῖ νὰ γκρεμίσει τὴν ἰδέα τοῦ Θεοῦ, στὸ τέλος γκρεμίζει μονάχα τὴν ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο. Δὲν πολεμεῖται χωριστὰ ὁ Θεός. Πολεμοῦνται ταυτόχρονα οἱ ἀρετὲς καὶ οἱ ἀξίες ποῦ ἐκπροσωπεῖ τὸ θεῖο. Πολεμεῖται ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλευθερία. Γκρεμίζεται ὅ,τι στηρίζει τὸν ἄνθρωπο, ὅ,τι θεμελιώνει τὸν πολιτισμὸ. Νὰ τί ἀνάγκαζε τὸν Βολταίρο νὰ ὁμολογεῖ: *«Κι ἂν δὲν ὑπῆρχε Θεός, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε».*

Βασανίζεται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ ψάχνει νὰ βρεῖ τὴν αἰτία τῆς δυστυχίας του, τῆς ἀγωνίας του καὶ δὲν τὴν βρίσκει. Γιατὶ ἡ αἰτία ἡ πρώτη καὶ βασικὴ εἶναι μία. Ἡ ἀπουσία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴ ζωὴ του. Καὶ αὐτὴ τὴν ἀπουσία τίποτε καὶ καμιά τεχνολογικὴ κατάκτηση δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀναπληρώσει. Ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἔκσταση γιὰ τὰ τεχνικὰ ἐπιτεύγματα δὲν ἀναπληρώνει τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴ μεγαλοσύνη ποῦ πρέπει νὰ νιώθει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἐνατένιση τοῦ μεγαλείου τῆς δημιουργίας, τῆς δόξας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τὴν ἀγάπη, λοιπόν, καὶ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος δὲν προσφέρει κατὶ στὸν Δημιουργό του. Προσφέρει ὅμως πολλὰ στὸν ἑαυτό του. Ἡ ὑπεράσπιση ἐπομένως τῶν θείων, ἄς ποῦμε, δικαιωμάτων, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὑπεράσπιση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Τῶν ἀναφαίρετων δικαιωμάτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ

Ποῦ εἶναι αὐτοί, πὺ κατηγοροῦν τὸν Χριστιανισμό γιὰ στενότητα σκέψης καὶ μισαλλοδοξία; Ποῦ εἶναι οἱ ὄψιμοι ὑπέρμαχοι τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος ἢ τῆς κατάργησης -μὲ τὰ λόγια μόνο- τῶν φυλετικῶν διακρίσεων; Ποῦ εἶναι οἱ κήρυκες τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς συμφιλιώσεως ὄλων τῶν λαῶν;

Ὅλοι αὐτοὶ ἀντὶ νὰ φλυαροῦν καὶ νὰ κόπτονται γιὰ μιὰ ἀμφίβολη γυναικεία χειραφέτηση καὶ νὰ ὑποκρίνονται γιὰ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἰσότητα ὄλων τῶν ἀνθρώπων, θὰ εἶχαν πολλὰ νὰ διδασθοῦν ἀν πῆγαιναν νὰ μαθητεύσουν ἐκεῖ κοντὰ στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Θὰ βρῖσκονταν μπροστὰ σὲ μιὰ σκηνή, πὺ ἔδωσε ἔμπνευση ὄχι μονάχα στοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς ποιητές, ἀλλὰ καὶ στὰ πλήθη τῶν πιστῶν, πὺ λαχταροῦν τὴν ἀλήθεια.

* * *

Ὁ Ἰησοῦς, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία καὶ τὴ μεσημεριάτικη ζέστη κάθεται μὲ μοναδικὴ ἀπλότητα κοντὰ στὸ πηγάδι. Ἐκεῖ ἔρχεται μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια γιὰ νὰ ἀντλήσει νερό. Τότε ἀρχίζει ἕνας ἀφθαστος διάλογος. Ὁ καρδιογνώστης Κύριος γνωρίζει τὰ βάθη τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς ψυχῆς. Χτυπημένη καὶ ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ παντοῦ. Μιὰ κοινὴ γυναίκα, ἄξια νὰ εἰσπράττει τὴν περιφρόνηση ὄλων. **«Πέντε ἀνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὄν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ»** (Ἰωάν. δ' 18), θὰ τῆς πεῖ ὁ Χριστὸς μὲ πολλὴ διάκριση, γιὰ νὰ ξυπνήσει τὴ ναρκωμένη συνείδησή της καὶ τὴν ὀδηγήσει σὲ μετάνοια.

Νὰ τὸ πρῶτο γνώρισμα τῆς γυναίκας αὐτῆς, ἴκανὸ νὰ κάνει ὄποιοδήποτε συνομιλητὴ νὰ τὴν ἀποφύγει μὲ περιφρόνηση. Καὶ ἀν αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάνει ἕνας κοινὸς ἀνθρωπος, ἀσύγκριτα περισσότερο τὸ δικαιούται ὁ ἀναμάρτητος Κύριος. Ἡ ἠθικὴ κατάπτωσή της δὲν τῆς ἔδινε κανένα δικαίωμα νὰ τὴν πάρει κανεὶς στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ ἀρχίσει μαζί της ἕνα διάλογο.

Καὶ ὄμως ὁ Ἰησοῦς κάνει τὸ ἀντίθετο. Τὴν ἀντιμετωπίζει μὲ πολλὴ καλοσύνη καὶ κατανόηση. Ὅχι μόνο περιφρόνηση δὲν ἀφήνει νὰ διαφανεῖ, ἀλλὰ τὴν περιβάλλει μὲ ἐκτίμηση καὶ ἐμπιστοσύνη. Ἀνοίγει μαζί της ἕνα μοναδικὸ θεολογικὸ διάλογο καὶ τῆς ἀποκαλύπτει ἀφθαστες ἀλήθειες, πὺ θὰ συγκινοῦν πάντα ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐργάζεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν ψυχὴ τὸ θεῖο ἔργο τῆς σωτηρίας καὶ τῆς λύτρωσης. Χωρὶς νὰ ἀμνηστεύει τὸ ἀμαρτωλὸ παρελθόν της, τὴν βοηθαίει νὰ τὸ ἀπαρνηθεῖ καὶ νὰ ἀρχίσει μιὰ καινούργια ζωὴ. Φέρνει στὴν ἐπιφάνεια ὄλα τὰ καλὰ στοιχεῖα της, προσπαθεῖ νὰ ξεπλύνει τὴ μολυσμένη συνείδησή της, γιὰ νὰ ἀναφανοῦν τὰ κρυμμένα μαργαριτάρια τῆς ἀρετῆς πὺ ἔκρυβε μέσα της.

Ὁ Κύριος τὴν ἐξυψώνει σιγά-σιγά, τὴν κάνει νὰ λάβει συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ τῆς ἀξίας της. Καὶ ἔτσι τὸ σκοτάδι, πὺ τὴν κάλυπτε ἀπὸ παντοῦ σὲ λίγο θὰ γίνει φῶς. Αὐτὴ πὺ παρέσυρε τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀμαρτία, τώρα θὰ τοὺς ὀδηγεῖ στὴν ἀρετὴ, στὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Ἀμέσως θὰ τρέξει γιὰ νὰ καλέσει καὶ τοὺς συμπατριῶτες της. Θέλει νὰ

κάνει κοινωνοὺς τῆς χαρᾶς της καὶ τοὺς ἄλλους. Νὰ ἀπολαύσουν καὶ οἱ ἄλλοι τὴ χάρη καὶ τὴ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Ἔτσι εἶδε τὴ γυναίκα ὁ Χριστὸς. Καὶ αὐτὴ τὴ θέση τῆς ἔδωσε. Τὴν ἀνέβασε σὲ δυσθεώρητα ὕψη ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνάθεσε μιὰ μοναδικὴ ἀποστολὴ μέσα στὴν κοινωνία. Δὲν τὴν ἔκλεισε ὁ Χριστιανισμὸς στοὺς γυναικωνίτες τῆς ντροπῆς οὔτε τὴν ἔκανε ἀπόκοσμη καὶ ἀκοινωνητὴ. Ἀπὸ τὸ περιθώριο καὶ τὸν ἐξουτελισμὸ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ σύγχρονου παγανισμοῦ, ἡ γυναίκα βρέθηκε στὴν πρωτοπορία τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθινῆς δημιουργίας. Μιὰ τέτοια γυναίκα ἀναγεννημένη ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἀκτινοβολεῖ τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς καλοσύνης, ὥστε νὰ δέχεται αὐθόρμητα τὴν ἐκτίμηση καὶ τὸν σεβασμὸ.

Δεύτερον ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν Σαμαρεῖτιδα. Ἦταν καὶ αὐτὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν ἰσχυρῶν φυλετικῶν διακρίσεων, ἕνας ἀκόμη λόγος περιφρόνησης καὶ ἀποστροφῆς. Οἱ Ἰουδαῖοι μισοῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς ἔθνικοὺς, γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶχαν καμιὰ ἐπικοινωνία μαζί τους. Τοὺς ἀπέφευγαν συστηματικά. **«Ὅσυχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις»** (Ἰωάν. δ' 9), ἔλεγαν.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος παραμερίζει καὶ τὸ δεύτερο αὐτὸ ἐμπόδιο. Ἀκριβῶς γιὰτὶ πρόγραμμά του εἶχε τὴν ὀριστικὴν κατάργηση τῶν φυλετικῶν διακρίσεων. Γιὰ τὸν Χριστὸ δὲν ὑπάρχουν διαφορὲς ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀνθρωποὶ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ φυλές, χρῶμα, συνήθειες, εἶναι παιδιὰ τοῦ ἴδιου Πατέρα, τοῦ Θεοῦ. Δὲν θὰ ὑπάρχουν πιά Ἰουδαῖοι καὶ ἔθνη, ἀνδρες καὶ γυναῖκες, ταξικὲς ἢ ἄλλες διαφορὲς. Θὰ ὑπάρχουν μονάχα ἀδελφοί, πὺ θὰ τοὺς συνδέει, σὲ μιὰ ἀδιάσπαστη ἐνότητα, ἡ κοινὴ πίστη καὶ ἡ ἀγάπη. Ἐφ' ὅσον οἱ ἀνθρωποὶ θὰ ἔχουν κέντρο τὸν Χριστὸ, θὰ πλησιάζουν καὶ θὰ ζοῦν συνειδητὰ τὸ Χριστὸ, τότε θὰ πλησιάζουν καὶ θὰ συνδέονται καὶ μεταξύ τους.

Τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, περιμένει καὶ σήμερα, γιὰ νὰ προσφέρει, στοὺς διψασμένους γιὰ ἀδελφοσύνη καὶ δικαιοσύνη ὁδοιπόρους, τὸ **«ὕδωρ τὸ ζῶν»**.

Ἡ ἠθικὴ κατάπτωσή της Σαμαρεῖτιδας δὲν τῆς ἔδινε κανένα δικαίωμα νὰ τὴν πάρει κανεὶς στὰ σοβαρὰ. Καὶ ὄμως ὁ Ἰησοῦς τὴν ἀντιμετωπίζει διαφορετικά. Ὅχι μόνο περιφρόνηση δὲν ἀφήνει νὰ διαφανεῖ, ἀλλὰ ἀνοίγει μαζί της ἕνα μοναδικὸ θεολογικὸ διάλογο καὶ τῆς ἀποκαλύπτει ἀφθαστες ἀλήθειες, πὺ θὰ συγκινοῦν πάντα ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· ἐπιτρέπεται σοι ὑπὲρ σεαυτοῦ

λέγειν. Τότε ὁ Παῦλος ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἀπελογοῖτο... Πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκὸν μετ' ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τῶν ἀρχιερέων, ἡμέρας μέσης κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμπαν με φῶς καὶ τοὺς σὺν ἐμοὶ πορευομένους· πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρὸς με καὶ λέγουσαν τῇ ἑβραϊδὶ διαλέκτῳ· Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζεις. Ἐγὼ δὲ εἶπον· τίς εἶ, Κύριε; Ὁ δὲ εἶπεν· ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις. Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ στήθι

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΜΑΪΟΥ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κστ' 1, 12-20
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. θ' 1-38

ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπὲρ τὴν καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες ὧν τε ὀφθῆσομαι σοι, ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς ἐγὼ σε ἀποστέλλω ἀνοίξαι ὀφθαλμούς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ κληρὸν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πίστει τῇ εἰς ἐμέ. Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ΟΥΚ ΕΓΕΝΟΜΗΝ ΑΠΕΙΘΗΣ ΤΗ ΟΥΡΑΝΙΩ ΟΠΤΑΣΙΑ, ἀλλὰ τοῖς ἐν Δαμασκῶ πρῶτον καὶ Ἱεροσολύμοις, εἰς πᾶσάν τε τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας καὶ τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγέλλω μετανοεῖν καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας».

Η ΚΛΗΣΗ

Ὅταν πάρετε μιὰ κλήση ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα ἢ ἀπὸ τὸν στρατό, δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν ἀγνοήσετε. Ἐχει μέσα της κάτι τὸ προσωπικὸ, κάτι τὸ ὑπεύθυνο. Πολύ δίκαια, λοιπόν, παίρνουμε ὄλοι μας μιὰ στάση σοβαρῆ ἀπέναντί της. Σπεύδουμε νὰ καταταγοῦμε στὸ στρατό ἢ ρωτᾶμε ἀμέσως τί ζητάει ἀπὸ μᾶς ἡ κρατικὴ ἀρχή. Δὲν νοεῖται ἀδιαφορία στὴν περίπτωση αὐτή. Τιμωρεῖται αὐστηρά.

Ἄν ὅμως αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ μιὰ ἀνθρώπινη κλήση, πολὺ περισσότερο ἰσχύουν γιὰ τὴν κλήση ἐκείνη ποὺ μᾶς κάνει ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος «οὐκ ἐγένετο ἀπειθής», δὲν ἔδειξε ἀδιαφορία, πολὺ περισσότερο δὲν ἀντιστάθηκε στὴν κλήση ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Θεὸς στὸ δρόμο τῆς Δαμασκοῦ.

Δέξου τὴν κλήση.

Μὲ τὴν στάση τοῦ αὐτῆ ὁ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ λέει καὶ στὸν καθένα μας: «Μιμηταὶ μου γίνεσθε». Δεχθεῖτε κι ἐσεῖς τὴν κλήση τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος, ὁ μεγάλος βυζαντινὸς αὐτοκράτορας. Μιμήθηκε τὸν Παῦλο, ποὺ μέρα μεσημέρι εἶδε ἕνα φῶς νὰ τὸν σκεπάζει στὸ δρόμο του καὶ ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴν καταδιώκει τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς Χριστιανούς ἀλλὰ νὰ πιστέψει κι αὐτός.

Ἔτσι κι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἶδε μιὰ οὐράνια ὀπτασία. Ψηλὰ στὸν οὐρανὸ φάνηκε τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ μέσα σ' ἕνα ὑπέρλαμπρο φῶς. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας ἔλαμπαν τὰ γράμματα: «ἐν τούτῳ νίκα». Καὶ ἀπὸ τότε ὁ μέγας Κωνσταντῖνος «οὐκ ἐγένετο ἀπειθής τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ». Σταμάτησε τοὺς διωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀναγνώρισε ὡς ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους τὸν Χριστιανισμό. Ἐπέτρεψε νὰ χτίζονται χριστιανικὲς ἐκκλησίες στὶς ὁποῖες νὰ λατρεύεται ὁ ἀληθινὸς Θεὸς μας. Τέλος μετανοημένος γιὰ τὶς προηγούμενες ἁμαρτίες του βαπτίσθηκε καὶ κοιμήθηκε χριστιανικὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία δίκαια τὸν ἔχει κατατάξει μεταξὺ τῶν ἁγίων της.

Ὁ Θεὸς δὲν ἔπαψε μέχρι σήμερα νὰ καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους στὸ δρόμο του, στὴ μετάνοια, στὴν ἐπι-

στροφή κοντά του. Καὶ σήμερα μὲ ποικίλους τρόπους μᾶς κάνει τὴν κλήση του. Ἐνα κήρυγμα, ἕνα χριστιανικὸ ἔντυπο, οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεώς μας, μυστηριώδεις κλήσεις τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν καρδιά μας, μιὰ ἀτυχία ἢ ἕνα εὐχάριστο γεγονός τῆς ζωῆς μας, μπορεῖ νὰ κρύβει μιὰ προσωπικὴ μας κλήση. Ἄν ἔχουμε πνευματικὲς κεραῖες ἴσως νὰ ἀκούσουμε κι ἐμεῖς τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ λέει: Παιδί μου γιατί με καταδιώκεις; Γιατὶ με ἀποφεύγεις; Δὲν κουράστηκες στοὺς δρόμους τῆς ἁμαρτίας; Παιδί μου «ἐν τούτῳ νίκα». Μὲ τὴ δύναμη τῆ δικῆ μου θὰ ὑπερνικήσεις τὰ ἐμπόδια καὶ θὰ γευτεῖς τὴ χαρὰ τοῦ νικητῆ.

Δὲν εἶναι μικρὴ ὑπόθεση νὰ μᾶς καλεῖ ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε σὲ μιὰ ζωὴ ἁγία, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας του. Αὐτὸ εἶναι τιμὴ ἀφάνταστη. Αὐτὴ λοιπόν, τὴν «ἁγίαν κλησιν» ποὺ μᾶς ἔκανε τὴν ὥρα τοῦ βαπτίσματος καὶ μᾶς τὴν ἀνανεώνει ὅσες φορές θελήσουμε νὰ ἐπιστρέψουμε, πρέπει νὰ τὴν προσέξουμε.

Εἶναι κλήση μεγαλειώδης.

Εἶναι κλήση μεγαλειώδης.

Ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ τὴ μικρότητα ἀνεβάζει ὁ ὕψιστος «ἕως τρίτου οὐρανοῦ» ὅλους ὅσους δεχθοῦν τὴν κλήση του. Ὁ Παῦλος ἀπὸ ἀπλὸς Σαῦλος, ἀπὸ Φαρισαῖος καὶ διδάσκαλος ἑνὸς λαοῦ, γίνεται διδάσκαλος τῶν ἐθνῶν, οὐρανοπολίτης, στύλος τῆς Ἐκκλησίας, ἐπίγειος ἄγγελος καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἀπὸ ἀπλὸς αὐτοκράτορας ἔγινε ἅγιος καὶ ἰσαπόστολος καὶ πραγματικὰ μεγάλος ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν μητέρα του τὴν ἁγία Ἐλένη ποὺ βρῆκε τὸν τίμιον Σταυρὸ.

Ὅλοι ποὺ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἔζησαν μὲ συνέπεια τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, «μένουν εἰς τὸν αἰῶνα», συμβασιλεύουν μὲ τὸν Χριστὸ μας στοὺς οὐρανοὺς, εἶναι κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι, λοιπόν, μικρὴ ὑπόθεση τὸ νὰ εἶσαι Χριστιανός. Εἶναι κάτι θεϊκό, εἶναι ὁ οὐρανὸς μέσα στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῆς βιοπάλης, εἶναι ἕνα φῶς μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κόσμου.

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλευσαι τὴν Ἐφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν

τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μα-

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΜΑΪΟΥ
ΤΩΝ ΑΓ. 318 ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄ ΟΙΚ.ΣΥΝ.)
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ιζ΄ 1-13

θητάς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἔπαυσάμην μετὰ

δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεται ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἄργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὓσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον δίδοναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο».

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ

«Εἰσελεύσονται λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου».

Ὅπου ποιμνιο, ἐκεῖ καὶ λύκοι. Δὲν ἔλειψαν οἱ λύκοι οὔτε ἀπὸ τοῦ ποιμνίου τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ ἀφανίσουν. Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἡ ἀφιερωμένη στὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο μαρτυρεῖ τὴ μανία τῶν λύκων-αἰρετικῶν, ἀλλὰ καὶ τὴ νίκη τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τους.

Δὲν λείπουν οἱ λύκοι καὶ ἀπὸ τῆ σημερινῆ ποιμνίου τοῦ Χριστοῦ. Ἐχουν εἰσβάλλει ἀπειλητικοὶ καὶ φοβεροὶ στὴν Ἐκκλησίαν καὶ σκορπίζουν τὴν καταστροφή. Ὁ κίνδυνος εἶναι πολὺ σοβαρὸς. Πῶς θὰ ἀντιμετωπισθεῖ; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς δείχνει τὸ δρόμο.

Α. Η ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Εἶναι γνώρισμά τους: **«Ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα»**, μᾶς τονίζει. Θὰ ἐμφανισθοῦν ἄνθρωποι ποὺ θὰ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ διδάσκουν τὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεση.

Μήπως τὸ ἴδιο δὲν κάνουν καὶ οἱ σημερινοὶ αἰρετικοί; Κοιτάξτε τοὺς μάρτυρες τοῦ Γιεχωβᾶ. Πλαστογραφοῦν τὰ ἱερὰ κείμενα καὶ διαστρέφουν τὰ λόγια τῆς Γραφῆς. Ψέμα καὶ πλάνη καὶ ἀπάτη οἱ ιδέες τους. Νοθεύουν καὶ θολώνουν τὸ κρυστάλλινο νερὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι οἱ ἴδιοι πλανημένοι καὶ διεστραμμένοι. Ποιὰ σχέση μπορεῖ νὰ ἔχουν μὲ τὴν ἀλήθεια; Μπορεῖ ἕνα **«δένδρον σαπρὸν καρποῦς καλοῦς ποιεῖν;»** (Μαθ. ζ΄ 18).

Β. ΛΥΚΟΙ ΒΑΡΕΙΣ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προχωρεῖ σ' ἕνα δεύτερο χαρακτηριστικὸ τῶν αἰρετικῶν. Εἶναι, λέει, **«λύκοι βαρεῖς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου»**. Οἱ λύκοι εἶναι ὕπουλοι, ἄγριοι, αἰμοβόροι, καταστρεπτικοί. Προσπαθοῦν νὰ ξεχωρίσουν κάποια πρόβατα ἀπὸ τὴν ποιμνία, γιὰ νὰ τὰ κατασπαράξουν. Τὴν ἴδια τακτικὴ ἀκολουθοῦν καὶ οἱ αἰρετικοί. Σκοπός

τους εἶναι **«τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν»**, λέει ὁ Ἀπόστολος. Μέσα στὴ μάντρα τῆς Ἐκκλησίας, κοντὰ στὸν καλὸ Ποιμένα, τὸν Χριστό, οἱ πιστοὶ εἶναι ἀσφαλισμένοι. Τὸ ξέρουν αὐτὸ οἱ **«λύκοι»**, οἱ αἰρετικοί. Γι' αὐτὸ καὶ βασικὴ τους ἐπιδίωξη εἶναι νὰ χωρίσουν κάποιους πιστοὺς ἀπὸ τὸ σύνολο. Καὶ ὅταν κατορθώσουν νὰ παρασύρουν μερικοὺς στὴν πλάνη τους, τοὺς κάνουν τυφλὰ ὄργανά τους, δυὸ φορὲς χειρότερος ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Τοὺς μεταβάλλουν σὲ ἄβουλα καὶ ἀνελεύθερα πλάσματα. Ἀπὸ τίποτα δὲν συγκινοῦνται. Ἀρκεῖ τὰ θύματά τους νὰ βρίσκονται στὰ χέρια τους. Θὰ ξεχύσουν ἐπάνω τους ὅλη τὴν ἀγριότητα καὶ καταστρεπτικὴ τους μανία. Μέχρι ποῦ στὸ τέλος θὰ τοὺς φέρουν στὴν ἀπώλεια.

Γ. «ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ»

Ἀλλὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔρχεται νὰ ὑποδείξει καὶ τὸν ἀποφασιστικὸ τρόπο γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν λύκων: **«Γρηγορεῖτε»** φωνάζει στοὺς ποιμένες τῆς Ἐφέσου! Εἶναι ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ μὴν περάσουν οἱ λύκοι.

Ἡ κραυγὴ τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου ἀντηχεῖ καὶ στὰ δικά μας αὐτιά, καὶ στὶς δικές μας καρδιές. **«Γρηγορεῖτε»** ἐσεῖς οἱ ποιμένες, οἱ κληρικοί, ὅλοι οἱ πιστοί. Ἐσεῖς ποῦ ἔχετε πάρει ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ ποιμαίνετε **«τὰ ἀρνία»** Του. Ἄγρυπνοι σταθεῖτε στὴ μάντρα τῶν λογικῶν προβάτων, στὶς ἐπάλξεις τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ οἱ λύκοι δὲν θὰ περάσουν. **«Γρηγορεῖτε»** καὶ σεῖς, τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, οἱ Χριστιανοί. Ἐχετε θησαυρὸ στὴν καρδιά σας τὴν ὀρθὴ πίστη, τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ θησαυρὸ θέλουν νὰ σᾶς ἀρπάξουν οἱ αἰρετικοί. Δὲν ξέρετε μὲ ποῖο τρόπο θὰ σᾶς ἐπιτεθοῦν. Εἶναι ὕπουλοι καὶ πονηροί.

Ἀδελφοί, ὁ Κύριος καὶ ὁ μέγας Ἀπόστολός Του μᾶς φωνάζουν **«Γρηγορεῖτε»!** Προσοχὴ στοὺς λύκους.

ΟΧΙ «ΤΗΝ ΚΑΤ' ΟΨΙΝ ΚΡΙΣΙΝ»

Γιατί σπεύδουμε στις κρίσεις μας; Γιατί βιαζόμαστε να βγάλουμε συμπεράσματα για ανθρώπους, για έργα, για γεγονότα; Είμαστε απόλυτως βέβαιοι, πώς τα πράγματα είναι έτσι ακριβώς, όπως έμεις τα φανταζόμαστε; Ή πείρα μας μέχρι σήμερα δεν μας δίδαξε, πώς συχνά πέφτουμε έξω; Πόσες φορές βγάλαμε λανθασμένα συμπεράσματα; Πόσες άλλες φορές άδικήσαμε ανθρώπους στις κρίσεις μας, γιατί κρίναμε την «**κατ' ὄψιν κρίσιν**»! Μείναμε σε μιὰ ἐπιφανειακὴ θεώρηση καὶ ἦταν ἐπόμενο νὰ κρίνουμε πρόχειρα καὶ ἐπιπόλαια. Εἶδαμε ἕνα γεγονός, ὅπως ἐμείς τὸ καταλάβαμε, τὸ ἀπομονώσαμε καὶ βγάλαμε τὰ συμπεράσματά μας.

Βέβαια κανείς δεν λέει, πώς θὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας, γιὰ νὰ μὴ βλέπουμε καὶ θὰ παροπλίσουμε τὴ σκέψη μας. Γι' αὐτὸ ἔχουμε τὰ μάτια μας. Γιὰ νὰ βλέπουν, νὰ παρατηροῦν, νὰ ἐρευνοῦν. Γι' αὐτὸ ἔχουμε τὴ σκέψη. Γιὰ νὰ κρίνει, νὰ συλλογίζεται, νὰ καταλήγει σὲ ὑπεύθυνα συμπεράσματα. Σωστό. Ὅμως εἶναι τὸ ἴδιο σωστό, πὼς πρέπει νὰ εἶναι κανείς προσεκτικὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς. Καὶ ἂν δὲν πρέπει νὰ σπεύδουμε στὶς κρίσεις μας γιὰ τὰ γήινα, τὰ ἀνθρώπινα, πολὺ περισσότερο δὲν πρέπει νὰ βιαζόμαστε νὰ κρίνουμε τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς ἀνεξίχνιαστες βουλές Του. Γιατὶ δυστυχῶς ἡ κρίση καὶ ἡ ἐπίκρισή μας δὲν διστάζει νὰ φθάσει καὶ ὡς ἐκεῖ.

Σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις δὲν διαφέρουμε καὶ πολὺ ἀπὸ τοὺς τυφλούς, πού, ὅπως λέει τὸ ἀνέκδοτο, προσπαθοῦσαν μόνοι τους, μὲ τὶς δικές τους ἰκανότητες, νὰ ἀναπαραστήσουν τί εἶναι ὁ ἐλέφαντας. Ὁ ἕνας ψηλαφώντας τὴ γιγάντια πλευρὰ του σκεπτόταν, πὼς ἦταν ἕνας τεράστιος τοῖχος. Ὁ ἄλλος πιάνοντας μονάχα τὰ αὐτιά του νόμιζε, πὼς ἔμοιαζε μὲ βεντά-

λια. Ὁ τρίτος ἀγγίζοντας τὸ πόδι του, τὸν ἀναπαραστοῦσε σὰν γερὸ ὑποστήλωμα ἀγροτικοῦ σπιτιοῦ. Ὁ τέταρτος κρατώντας τὴν οὐρά του καὶ κρίνοντας μονάχα ἀπὸ αὐτὴ φαντάστηκε τὸν ἐλέφαντα σὰν φίδι!

Αὐτὸ τὸν κίνδυνο διατρέχουν ὅσοι ἀπομονώνουν τὰ γεγονότα καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐπιχειροῦν νὰ βγάλουν γενικὰ συμπεράσματα. Τὸ περιορισμένο ὀπτικό τους πεδίο ἀνίκανο νὰ «ἀγκαλιάσει τὸν ἐλέφαντα», τὸν συλλαμβάνει σὰν τοῖχο, σὰν βεντάλια, σὰν δοκάρη, σὰν φίδι. Ἐπικίνδυνη μέθοδος ποὺ καταδικάζει τὸν ἄνθρωπο σὲ μόνιμη ἡμιμάθεια καὶ μυωπικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς. Ἄγνωστη σ' αὐτοὺς ἡ ἀντικειμενικὴ καὶ ὀλοκληρωμένη εἰκόνα τῆς πραγματικότητας.

Δὲν εἶναι σπάνιο τὸ φαινόμενο στὴν καθημερινὴ ζωὴ. Χρησιμοποιοῦν πολλοὶ τὴ μέθοδο τῆς ἀπομόνωσης. Δὲν βλέπουν ἕνα ἔργο, ἕνα γεγονός καὶ πολὺ περισσότερο ἕναν ἄνθρωπο στὸ σύνολό του. Δὲν προσπαθοῦν νὰ τὸν δοῦν σὲ ὅλες τὶς διαστάσεις του καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις του. Ἀπομονώνουν καὶ κρίνουν μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ ἐπικρίνουν καὶ νὰ κατακρίνουν. Μὲ τὴν περιορισμένη, μυωπικὴ καὶ διάστροφη αὐτὴ μέθοδο, δὲν διστάζουν νὰ κρίνουν καὶ αὐτὸ τὸ αἰώνιο βιβλίο τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἁγία Γραφή.

Ἡ ἴδια τακτικὴ, δυστυχῶς, δὲν ἐφαρμόζεται ἀπὸ μερικοὺς καὶ στὴ θεώρηση τῆς ἱστορίας;

Ἄνικανοὶ νὰ δοῦν, ἐπὶ παραδείγματι, στὸ σύνολό της τὴ χιλιόχρονη βυζαντινὴ ἀκτινοβολία, τὸν κυματοθραύστη αὐτὸν τοῦ βαρβαρισμοῦ, φλυαροῦν γιὰ «βυζαντινισμούς» καὶ σκοταδισμούς. Γι' αὐτοὺς σημασία δὲν ἔχει ὁ ἥλιος, τὸ φῶς, ἡ ζεστασιά του. Γι' αὐτοὺς ὁ ἥλιος εἶναι μονάχα οἱ κηλίδες του. Νὰ προχωρήσουμε στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821, στὸ μεγάλο καὶ ἔνδοξο αὐτὸ ὄροσσημο τῆς ἱστορικῆς μας μνήμης; Μήπως ἔλειψαν καὶ ἐδῶ τὰ περιορισμένα μυαλὰ ποὺ θέλησαν νὰ τῆς ἀφαιρέσουν τὸ πνευματικὸ της νόημα καὶ νὰ τὴν κατεβάσουν στὰ μέτρα μιᾶς ἀπλῆς ταξικῆς πάλης; Ἀνήμποροι νὰ ἀφουγκραστοῦν τοὺς μυστικούς παλμούς τῆς λεβέντικης πατριωτικῆς καρδιάς, τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς ψυχῆς, παρὰ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς πτώσεις της, ἀντλώντας ἀπὸ τὸ φτωχὸ περιεχόμενο τῆς καρδιάς τους, τὴν φαντάστηκαν σὰν καμουφλάρισμα ταξικῶν ἐπιδιώξεων!

Αὐτὴ εἶναι πάντα ἡ μέθοδος τῶν μικρῶν. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ ὑψωθοῦν πάνω ἀπὸ τὰ χαμηλά τους μέτρα καὶ νὰ συλλάβουν τὰ μεγαλόπνοα ἔργα, γι' αὐτὸ καὶ τὰ καταδικάζουν. Ψηλαφοῦν τὸν «ἐλέφαντα» μὲ κλειστὰ μάτια! Δυστυχισμένοι κατάδικοὶ στὴν ἰσόβια προκατάληψή τους. Ἐκτὸς ἂν θελήσουν νὰ διώξουν τὸ πνευματικὸ τους σκοτάδι καὶ νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια τους στὸ φῶς τῆς ἀλήθειας.

ΖΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ (1786 - 1854)

5

«ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ»

Ἡ τραγικὴ φεγγαρόλουσθη νύχτα τῆς 10ης Ἀπριλίου τοῦ 1826 πέρασε. Κι ὅταν τὰ ξημερώματα ἄρχισε ὁ ἥλιος νὰ ρίχνει τὶς πρώτες του ἀκτίνες στὶς κορυφές τοῦ Ζυγοῦ καὶ στὰ ὑψώματα τῆς Κλεισοῦρας εἶδε τὸ ἀθάνατο Μεσολόγγι παραδομένο στὶς φλόγες, στὰ αἵματα καὶ τὸν ὄλεθρο. Οἱ δρόμοι, οἱ πλατεῖες, τὰ χαντάκια καὶ τὰ χαλάσματα ἦταν γεμάτα ἀπὸ τὰ κορμιά τῶν μαρτύρων. Ἡ πῦρ τραγικὴ συμφορὰ εἶχε ἀπλώσει πάνω ἀπὸ τὴν αἵματοποτισμένη πόλη τὶς μαῦρες φτεροῦγες της.

Μετὰ τὴν ἔνδοξη καὶ ἥρωικὴ πώση τοῦ Μεσολογγίου ὁ ἀγὼνας φαινόταν ὅτι ἔσβηνε. Σχεδὸν ὀλόκληρη ἡ Πελοπόννησος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ναῦπλιο καὶ τὴν Ὑδρα, στέναζε κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ Ἱμπραήμ. Ὁλόκληρη ἡ δυτικὴ Ἑλλάδα σπάραζε κάτω ἀπὸ τὸ κατζάρι τοῦ Τούρκου. Στρατὸς πιά δὲν ὑπῆρχε γιὰ νὰ συνεχίσει τὸν ἀγὼνα.

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ κι ἀξιοδάκρυτη κατάσταση πολλοὶ προύχοντες καὶ δημογέροντες ἔνιωσαν ἀπελπισία. Ἐβλεπαν τοὺς κόπους καὶ τὶς θυσίες τους νὰ πηγαίνουν χαμένοι καὶ τὸν ἀγὼνα καταδικασμένο. Κι ἡ ἀπογοήτευσή τους μεγάλωνε ἀφάνταστα καθὼς ἔφθαναν στὸ Ἀνάπλι, ξυπόλυτοι, ρακένδυτοι, πεινασμένοι οἱ ἀτρόμητοι, μπαρουτοκαπνισμένοι Μεσολογγίτες. Τί θὰ γινόντουσαν τὰ δύστυχα αὐτὰ θύματα;

Ποιὸς θὰ τὰ προστάτευε; Ποιὸς θὰ τοὺς ἔδινε ὄπλα γιὰ νὰ ξαναπολεμήσουν; Ποιὸς θὰ βρισκόταν νὰ φυσῆξει τὴν ἀδάμαστη πνοὴ στὰ στήθια, πὺρ λιποψυχοῦσαν;...

Ὅμως ναί, ὑπῆρχε μιὰ καρδιά, πὺρ δὲ δέιλιασε ἐκείνη τὴν στιγμή. Μιὰ ψυχὴ ἔμεινε ὀρθή, μιὰ θέληση ἀλύγιστη. Ὁ Γεώργιος Γεννάδιος. Ἡ βαθιὰ πίστη στὸ Θεό, πὺρ πλημμύριζε τὰ ἥρωικά του στήθη, τὸν ἀνέδειξε ἐμψυχωτὴ τοῦ λαοῦ. Καὶ νὰ πῶς:

Μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς τραγικὲς ἡμέρες ὁ Γεννάδιος φθάνει στὴν πλατεία τοῦ Ναυπλίου. Στιπλώνει τὸ κορμί του στὸ γεροπλάτανο, συνάζονται ὅλοι γύρω του καὶ τοὺς μιλάει. Φωτιῆς πετοῦν τὰ μάτια του, φλόγα τὸ στόμα του:

—«Ἀδελφοί, ἡ πατρίς καταστρέφεται, ὁ ἀγὼν ματαιοῦται, ἡ ἐλευθερία ἐκπνέει. Ἀπαιτεῖται βοήθεια σύντονος. Πρέπει οἱ ἀνδρεῖοι αὐτοί - καὶ ἔδειξε τοὺς πρόσφυγες Μεσολογγίτες - πρέπει αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἔφαγαν μπαρουτί καὶ ἀνέπνευσαν φλόγας, καὶ τώρα ἄεργοι καὶ πεινασμένοι μᾶς περιστοιχίζουν νὰ τρέξουν ὅπου καινούργιος κίνδυνος τοὺς προσκαλεῖ. Διὰ τὸν σκοπὸν ὅμως αὐτὸν χρειάζονται χρήματα καὶ τὰ χρήματα λείπουν. Ἄλλ' ἐὰν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν πατρίδα, ἀν εἴμεθα ἄξιοι νὰ ζῶμεν ὡς ἄνδρες ἐλεύθεροι, πόρους εὐρίσκομεν. Ἄς δώσει ἕκαστος ὅ,τι ἔχει καὶ ἡμπορεῖ. Ἴδου ἡ πενιχροὴ εἰσφορὰ μου.

Ἄς μὲ μιμηθεῖ ὁποῖος θέλει!»

Σταμάτησε. Βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ βγάζει τὸ πουγγί του. Ντούπ! ἀκούγεται ἓνα ὑπόκωφος θόρυβος. Μπρὸς στὰ πόδια τῶν Ἑλλήνων, νά, τὰ λίγα γρόσια τοῦ θερμοῦ δάσκαλου. Εἶναι «τὸ δῖλεπτο» πὺρ τόσο ἐπαίνεσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Εἶναι τὸ ὑπέρημα, πὺρ ἀξίζει πῦρ πολὺ ἀπὸ κάθε περίσσειμα. Εἶναι οἱ σκληρὲς οἰκονομίες, ὁ ἰδρώτας τοῦ βιοπαλαιστή, πὺρ εἶναι πολυτιμότερος ἀπὸ τὸ χρυσάφι τοῦ πλοῦσιου.

—«Ἴδου, εἶπε, ὅ,τι ἔχω τὸ προσφέρω εὐχαρίστως! Ἄλλ' ὄχι, δὲν προσέφερον ἀκόμη τὸ πᾶν. Ἐχω καὶ κάτι ἄλλο νὰ προσφέρω καὶ προσφέρω τὸν ἑαυτὸν μου. Ὅποιος θέλει ἄς μὲ πάρει ὡς διδάσκαλον τῶν παιδιῶν του διὰ τέσσερα χρόνια· ἄς καταβάλλει εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον ὅσα θέλει ὡς τίμημα διὰ τοὺς διδασκαλικοὺς μου κόπους καὶ ἀμέσως ἐγὼ τὸν ἀκολουθῶ».

Ἡ ὑπέροχη αὐτὴ πράξη τοῦ Γεννάδιου καὶ τὰ γεμάτα αὐταπάρνηση λόγια του ἀναμοχλεύουν τὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων. Τοὺς ἀναπτερόνουν τὸ φρόνημα. Καὶ ἀποφασίζουν καὶ αὐτοὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ λαμπρὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου Ἡπειρώτη. Νὰ κάνουν κάτι σὰν αὐτό, πὺρ ξετυλίχθηκε μπρὸς στὰ μάτια τους.

Καὶ τότε μιὰ ὑπέροχη σκηνή, διαδραματίσθηκε κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανο τοῦ Ναυπλίου. Μιὰ σκηνὴ πὺρ θυμίζει τὶς ἀρχαῖες ἀγάπες, τὶς λογίες τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ὅπως τότε ὁ καθένας, ὁ πλοῦσιος ἀλλὰ καὶ ὁ φτωχός, ἔδινε ὅ,τι εἶχε, χρήματα, ρούχα, ἀργυροποικιλτα σκεύη γιὰ τοὺς δύστυχους ἀδελφούς, τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὰ 1826 μετὰ τὴν τραγικὴ συμφορὰ τοῦ Μεσολογγίου. Δίνουν οἱ πλοῦσιοι, δίνουν καὶ οἱ φτωχοί. Δίνουν ἄλλοι χρήματα καὶ ἄλλοι ρούχα νὰ ντυθοῦν τὰ γυμνὰ Μεσολογγιτόπουλα, ἄλλοι σκεύη ἢ ὄπλα γιὰ νὰ ξαναγίνει καινούργιος στρατός. Ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, πὺρ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο, δίνει τὰ ἀργυρόχρυσα ὄπλα του. Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβέρνησης Ζαΐμης τὸ ἄλογό του. Ἡ Μαντῶ Μαυρογένους τὰ κοσμήματά της.

Ἔτσι ὡς τὴ δύση τοῦ ἡλίου μαζεῦτηκαν ἀρκετὰ πράγματα γιὰ νὰ χορτάσουν τὴν πείνα μερικῶν, νὰ ντύσουν ἄλλους καὶ νὰ ὀπλίσουν λιγοστοὺς στρατιώτες.

Εἶναι κουρασμένος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ εὐχαριστημένος. Γαλήνη πλημμυρίζει τὴν καρδιά του, γιὰτὶ ἔκανε τὸ καθῆκον του ἀπέναντι στὸ Θεὸ κι ἀπέναντι στὴν πονεμένη πατρίδα. Δὲν σκέπτεται ὅμως νὰ σταματήσει ὡς ἐδῶ τὸ ἔργο, πὺρ ἀνέλαβε. Ὅχι. Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ συνεχίσει. Πρέπει νὰ μαζέψει αὔριο καὶ ἄλλα χρήματα γιὰ νὰ ὀργανώσει τὸν καινούργιο στρατὸ τῆς Ἑλλάδος.

(Συνεχίζεται)

«ΜΗΝ ΠΟΛΕΜΑΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ»

Προκαλεί βαθιά λύπη ή πολεμική που έχει εξαπολυθεί τόν τελευταίο καιρό έναντι της Έκκλησίας. Δυστυχώς δεν μπορούν να αντιληφθούν μερικοί, πώς ή με όποιο τρόπο προσπάθεια μείωσης της Έκκλησίας, ύπονομεύει, ιδιαίτερα για τη χώρα μας, τα θεμέλια του Έθνους. Ακριβώς γιατί τὸ Έθνος ανέκαθεν έχει ταυτίσει την ἐπιβίωσή του με την Ἑλληνορθόδοξη Έκκλησία. Ἡ Έκκλησία ὄχι μόνο στους χρόνους της δουλείας, ἀλλὰ καὶ μεταγενέστερα στήριξε καὶ γιγάντωσε τὴν Πατρίδα μας, γιὰ νὰ μὴν ὑποκύψει σὲ τρομεροὺς δυνάστες καὶ νὰ μὴν ἀπεμπολήσει τὴν ἔθνικὴ καὶ πνευματικὴ τῆς κληρονομία. Αὐτὲς τὶς ἀδιαμφισβήτητες ἀλήθειες θέλουν νὰ τὶς ἀγνοοῦν ὀρισμένοι καὶ μάλιστα ἀπὸ ὑπεύθυνες πολιτικὲς θέσεις. Ἐνοχλοῦνται γιατί ἡ Έκκλησία διαμαρτύρεται, ὅταν ἐπιχειροῦν «τὴν γενικὴ κατεδάφιση τοῦ συστήματος τῆς παιδείας» ἢ παραθεωροῦν τὸ ἄρθρο τοῦ Συντάγματος (16, §1) ποὺ ἀναφέρεται καὶ στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἢ ὅταν νομιμοποιεῖται ἀνευθερίαστὰ ὁ Σοδομισμός, οἱ «ιδιαιτερότητες» καὶ πολλὰ ἄλλα. Πρέπει νὰ καταλάβουν, πὼς ἡ Έκκλησία δὲν θὰ ἀπεμπολήσει ποτὲ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια, ἀξίες ποὺ μᾶς κράτησαν ὀρθίους καὶ θὰ ἐπαναλάβει σὲ κάθε ἀμφισβητία τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «Σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν...Εἶναι σκληρὸ νὰ κλωτσᾷς καρφιά...Μὴν πολεμᾷς τὸν οὐρανὸν...».

Ο ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Φλέγεται χρόνια τώρα ἡ Μέση Ἀνατολή. Καὶ ὄχι μόνο. Δεκάδες χιλιάδες Χριστιανοὶ ἔχουν ἐκτοπισθεῖ. Χριστιανικὲς κοινότητες τοῦ Ἰράκ καὶ τῆς Συρίας ἀπειλοῦνται μὲ ἀφανισμό ἀπὸ τοὺς Τζιχαντιστὲς τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους. Στὰ ἐδάφη ὅπου γεννήθηκε ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης, οἱ Χριστιανοὶ ἀντιμετωπίζουν μαζικὲς διώξεις. Οἱ Χριστιανικὲς Κοινότητες ποὺ χτίστηκαν καὶ ἀναπτύχθηκαν 2.000 χρόνια ἀπὸ τὸν Τίγρη μέχρι τὸν Εὐφράτη ἔχουν καταρρεύσει. Τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος (ISIS) ἔχει ἐξαπολύσει σφοδρὸ κῦμα ἐπιθέσεων καὶ δὲν δίστασε τὴν ἐν ψυχρῶ βομβιστικὴ ἐπίθεση τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων στὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὥρα ποὺ ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη πιστοὺς ποὺ εἶχαν προσέλθει γιὰ τὴν θεία λειτουργία. Ἀπὸ τὴν ἔκρηξη σκοτώθηκαν 17 ἄνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων ἐπτὰ ἀστυνομικῶν. Νωρίτερα μιὰ ἄλλη ἔκρηξη εἶχε πλήξει τὸν χριστιανικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὴν πόλη Τάντα μὲ ἀποτέλεσμα 28 ἄνθρωποι νὰ χάσουν τὴ ζωὴ τους καὶ περὶ τοὺς 80 νὰ τραυματιστοῦν. Τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη καὶ γιὰ τὶς δύο ἐπιθέσεις καὶ προανήγγειλε ὅτι θὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλες. Χρέος δικό μας νὰ μὴν ξεχνᾶμε τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Νὰ θυμώσατε αὐτοὺς ποὺ ὑποφέρουν καὶ βασανίζονται ὡς ἐγὼ εἶσατε ἐσεῖς στὴ θέσῃ τους» (Εβρ. 1γ´ 3).

«ΩΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΒΟΜΒΑ ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ»

Ὁξύτατο τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα στὴ χώρα μας. Ἐχει χαρακτηριθεῖ ὡς «ἡ πραγματικὴ ὠρολογιακὴ βόμβα». Καὶ ἀντὶ γιὰ τὴ λήψη δραστικῶν μέτρων γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς οἰκογένειας συμβαίνει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Πρόσφατο εἶναι τὸ δημοσίευμα ποὺ κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων: «Χωρὶς μέτρα στήριξης οἱ οἰκογένειες μὲ παιδιά, ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα γερνάει. Μία ἀπὸ τὶς χειρότερες οικονομικὲς πολιτικὲς ἐνισχύσεις σὲ ὅλο τὸν κόσμον ἔχει ἡ χώρα μας. Ἐνῶ στὴν Ἑλλάδα ἡ ὑπογεννητικότητα λαμβάνει ὀλοένα καὶ μεγαλύτερες διαστάσεις καὶ ἡ παιδικὴ φτώχεια καταρρίπτει τὸ ἕνα ἀρνητικὸ ρεκόρ μετὰ τὸ ἄλλο, στὴ χώρα μας ἐφαρμόζεται τὸ διεθνῶς λιγότερο ἀποδοτικὸ σύστημα ἐνίσχυσης τῶν ἐργαζομένων μὲ παιδιά...». Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι συγκλονιστικοί: «Οἱ γεννήσεις ἦταν καὶ τὸ 2016 σαφῶς λιγότερες ἀπὸ τοὺς θανάτους. Μὲ βάση τὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ληξιαρχεῖα, ἡ περυσινὴ χρονιά ἔκλεισε μὲ μόλις 93.418 γεννήσεις οἱ ὁποῖες ἦταν λιγότερες κατὰ 25.205 σὲ σχέση μὲ τοὺς θανάτους. Τὸ 2016 εἶναι ἡ 5η διαδοχικὴ χρονιά ποὺ οἱ θάνατοι ξεπερνοῦν τὶς γεννήσεις ἐνῶ τὸ ἀρνητικὸ ἰσοζύγιο ἔχει φτάσει στὶς 115.000 ἄτομα ἀπὸ τὸ 2011 μέχρι τὸ 2016» («Καθημερινὴ» 5.3.2017). Καιρὸς ἔστω καὶ τώρα νὰ ἀφυπνιστεῖ τὸ Κράτος καὶ νὰ συνειδητοποιήσει τὴ βαριά του εὐθύνη καὶ νὰ λάβει γενναῖα μέτρα γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν πολυτέκνων. Ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν ἡρωικῶν αὐτῶν ἀγωνιστῶν πρέπει ἐπιτέλους νὰ σταματήσει.

ΕΦΗΒΙΚΕΣ ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ

Ἐπανερχόμαστε στὸ θέμα τῶν ἐκτρώσεων γιὰ τὴν σοβαρότητά του. Πρόκειται γιὰ σύγχρονο πρόβλημα μὲ ἀνψυχητικὲς διαστάσεις ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ψυχοσωματικὴ ὑγεία καὶ ἰσορροπία τῆς νέας γενιᾶς. Πρόσφατο δημοσίευμα ἀναφέρει: «Σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα κυμαίνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμβλώσεων στὴν Ἑλλάδα. Ἐκτιμᾶται ὅτι ὁ ἐτήσιος ἀριθμὸς τους στὴ χώρα μας ἀγγίζει τὶς 150.000, μὲ τὸ 25% αὐτῶν νὰ ἀφορᾷ νεαρὰ κορίτσια μικρότερα τῶν 16 ἐτῶν. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ... ἀνέφεραν ὁ καθηγητὴς καὶ διευθυντὴς τῆς Β´ Μαιευτικῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν στὸ Ἀρχειαίειο, Εὐθύμιος Δεληγεώργου, καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς καθηγητὴς-Γυναικολογίας Νικόλαος Σαλαῖκος, μὲ ἀφορμὴ τὸ 6ο Πανελλήνιο Συνέδριο Γυναικολογικῆς Ἐνδοκρινολογίας ποὺ πραγματοποιήθηκε τὸ προηγούμενο Σάββατοκύριακο στὴν Ἀθήνα...» («Καθημερινὴ» 15.2.2017). Ἄλλη ἔρευνα τοῦ ἰδίου Νοσοκομείου ἔδειξε ὅτι οἱ μισὲς ἔφηβες δὲν ἔχουν ἐνημερωθεῖ οὔτε τὴ μητέρα τους. Δυστυχῶς οἱ προκλήσεις τῆς ἐποχῆς μας, ἡ χαλάρωση τῶν ἠθῶν καὶ ἡ ἐλευθεριότητα στὶς σχέσεις τῶν νέων ἀφήνουν ἀνοιχτὸ τὸ δρόμο γιὰ ἐπικίνδυνα ὀλισθήματα μὲ ὀδυνηρὲς τραυματικὲς συνέπειες. Τὸ 44% τῶν γυναικῶν ποὺ ἔχουν κάνει ἔκτρωση ἐμφανίζουν νευρικές διαταραχὲς καὶ 25% ἐπισκέπτονται ψυχίατρο. Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ δράματα οἱ γονεῖς καὶ ἡ ὑπεύθυνη ἱατρικὴ ἔχουν τὸν πρῶτο λόγο.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκοράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ